

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 950/2014
06.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца П.Д. из Ч., чији је пуномоћник Д.Ж. адвокат из С., против туженог ДОО Б. из В., чији је пуномоћник Ш.З., адвокат из Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 140/14 од 02.04.2014. године, у седници одржаној 06.11.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 140/14 од 02.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 686/13 од 15.10.2013. године усвојен је тужбени захтев и поништено решење директора туженог број 227 од 05.04.2013. године о отказу уговора о раду број 417/3 од 29.08.2010. године запосленом П.Д., III степен стручне спреме, КВ пољопривредни механичар запосленом на пословима чувара, због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду и због таквог понашања не може да настави рад код послодавца, те да радни однос запосленом престаје 05.04.2013. године; обавезан је тужени да тужиоца врати на послове који одговарају стручној спреми и радним способностима; обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 93.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 140/14 од 02.04.2014. године делимично је преиначена пресуда Основног суда у Сомбору П1 686/13 од 15.10.2013. године у делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 44.250,00 динара, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и првостепена

пресуда потврђена; одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку учињене у поступку пред другостепеним судом, обзиром да је другостепени суд правилно применио одредбе Закона о парничном поступку које су од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим 29.08.2010. године закључио уговор за обављање послова чувара. Одлуком директора туженог од 18.01.2013. године наложено је двојици радника да из магацина туженог пренесу одређену робу у предузеће ДОО К., најкасније до 21.01.2013. године. Дана 31.01.2013. године радници туженог су донели одлуку о ступању у штрајк од 07.02.2013. године, а учесници штрајка, међу којима је био и тужилац, су 20.01.2013. године доставили допис директору туженог у коме су навели да нису дужни да извршавају налоге послодавца док су у штрајку. Тужилац је дана 20.02.2013. године са групом радника спречио преузимање робе из магацина и потом је решењем од 05.04.2013. године тужиоцу отказан уговор о раду, јер је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду као и да је понашање тужиоца такво да не може да настави рад код туженог. У образложењу решења наведено је да је тужилац 20.02.2013. године са групом радника спречио истовар робе из магацина и да је ову радњу поновио 20.03.2013. године, те да је тужени донео два упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду и то 13.02.2013. године и 21.03.2013. године. Ова упозорења су достављена на мишљење синдикату. Међутим, није утврђена садржина упозорења, нити њихово достављање тужиоцу ради изјашњења.

Ценећи утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев основан, јер је тужиоцу престао радни однос у незаконито проведеном поступку, те је обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

Закон о раду у члану 179. тачка 2. и 3. прописује да послодавац може запоселном да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим акотом или уговором о раду, као и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, а чланом 180. став 1. истог закона прописује да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1)-6) овог закона запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, а ставом 2. прописано је да у упозорењу из става

1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

По оцени Врховног касационог суда, тужени побијано решење није донео у законитом поступку, јер из образложења решења произлази да је 13.02.2013. године донето упозорење за постојање разлога за отказ уговора о раду, а да је тужилац 20.02.2013. године извршио радњу којом је проузроковао отказни разлог. То значи да тужиоцу није достављено упозорење које треба да садржи основ за давање отказа, чињенице и доказе који омогућују идентификацију и примену отказног разлога. Упозорењем се запосленом ставља до знања да је својом радњом, односно поступком проузроковао настанак отказног разлога, како би се запослени изјаснио о томе да ли је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, односно нарушио радну дисциплину. Услед овог пропуста туженог тужиоцу је онемогућено право на одбрану, односно изјашњење о томе да ли је учинио повреду радне обавезе и радне дисциплине.

Имајући у виду да поступак отказа од стране послодавца није спроведен у складу са цитираним одредбама материјалног права, решење о отказу уговора о раду је поништено као незаконито. Осим тога, тужени током поступка није доказао садржину упозорења од 13.02.2013. године нити је током поступка доставио ниједно од два упозорења, што је у обавези на основу члана 228. и 231. Закона о парничном поступку, јер је на туженом терет доказивања ове битне чињенице. Због незаконитог отказа, тужени је у обавези да тужиоца врати на рад на основу члана 191. став 2. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**